seal märskes wee-saunas pääwa-paistel. Kõik loodus läikis uudes nooruses, kõik oli täis elu, wägewust ja kenadust. See oli suwe, kena-uhke, sooja suwe walitsus. — Kui armsad ja magusad oliwad lõhnad, mis ristheina põllult tõusiwad! Mesilased lendasiwad helisewate tiiwadega ümber ennemuistse-kohtu paiga; põldmarja wääned punusiwad ennast ümber ennemuistse altari-kiwi, mis wihmast pestud, pääwa-paistes läikis. Mesilaste ema oma perega lendas wälja, otsis sündsa paiga ja kogus waha ja mett. Keegi ei pannud seda tähele, ainult suwi oma tugewa kaasaga; nendele oli altari-laud looduse ohwri-annetega walmistatud. — Ja õhta-eha säras kulla-karwalise taewa pealt, ei uhkema kiriku kuppeli peal olnud seda nii rohkest, ja kuu hiilgas eha ja koidu wahel. See oli suwi aeg.

Ja pääwad jõudsiwad edasi ja nädalid jõudsiwad edasi. Haljad sirbid läikisiwad läbi wiljapõldude; õunapuu oksad kõlkusiwad ja nõrkusiwad punase ja kollase wilja raskuses; humalad lõhnasiwad kangest, täis käbi-kobaraid. Ja sarapuu põesa all, kus pähklad rasketes kimpudes rippusiwad, istus suwi oma tõsise kaasaga.

„Mis arwuta rikkus!“ ütles suwi kaasa, „ümberringi õnnistuse küllus, omane ja tulus. Aga siiski, mina ei mõista isegi oma südame

ligutust, minul on igatsus rahu järel. Kas on see uni? Mina ei mõista seda sõnadega seletada. — Nüüd künnawad nemad jälle põldu! Rohkem ja ikka rohkem himustawad inimesed saada! — Waata toone-kured tulewad parwes, käiwad eemalt kündja adra taga. Egyptuse-maa linnud, kes meid läbi õhu kandsiwad! Kas mäletad seda weel, kui meie lapse põlwes seia põhja-maale tulime? — Siis tõime meie, uhket pääwa-paistet ja haljendawaid metsasi, mida tuuled nüüd raputawad ja sasiwad. Need lööwad nüüd tõmmuks, nagu lõune-maa puud, aga ei anna nagu seal, kulla-karwa wilja.

„Kas tahad seda näha?“ küsis suwi. „Siis ole rõõmus!“ Ja suwi sirutas oma käe wälja, ja metsa lehed saiwad punaseks ja kollaseks, uhked karwad langesiwad metsade peale. Kibuwitsa põesad läikisiwad tulipunasest marjadest ja õispuu oli täis hiilgawaid tarjasi; tamme-torud langesiwad tuppedest ja metsas õitsesiwad mõned õied teist korda.

Aga aasta-walitseja kaasa jäi waikseniaks ja ikka kahwamaks. „Tuul puhub wilust,“ ütles tema. „Öö! on wilud udud! — Minul on igatsus nooruse-maale!“

Ja tema nägi kurgesi lahkuma ja sirutas oma käsi nende järel. Tema waatas pääsukeste pesa-